

Otuz Beş Sayfalık Mektup 4 Bölüm

– Lütuf VELİ · 14 Nisan 2010

Sayfa 8

Dostum kızarak sayfaları çevirdiğini hissediyorum, kız ama oku muhakkak ki seninle dertleşmenin, eski günleri yad etmenin hazzını duyayım. Bak bana da bulaştırdın eski arkeik kelimeleri kullanma hastalığını. Hani derler ya... Kıratın yanında duran misali... Öyle de güzel , seviyorum da aslında böyle farklı değişik, anlamlı kelimeleri kullanmayı. Ben mi değiştim yoksa değişmek mi istiyorum... Kafam iyice karıştı. Bu bilimsel mevzuyu bırakalım istersen. Yüz yüze tartışırız günü gelince. Merak ettiğim bir konu var aslında, onu sormak istedim senden. Bir türlü fırsat bulup konuşamadım. Hani sizin , arkadaş gurubunuzun bir ideali vardı. Turan ülküsü, Kızılelma...

Ne alemdesiniz, büyük ülkeyi ne zaman kuruyorsunuz(?)... Sovyet imparatorluğunu ne zaman yıkacaksınız... Asker lazımsa nasıl olsa boştayım beni de dahil edin o orduya. Kızma be dostum sakın alay ettiğimi sanıp da... Latife olsun diye takıldım sana.

Okuldan atıldık diye gülmeye de mi hakkımız yok, Allah aşkına... Aslında senin bu hayalci yönünü seviyorum. Gerçekleşmeyecek de olsa ufkuna hayranım. Yoksa herkes biliyor ki o muazzam Sovyet devletinin yıkılması ve orda yaşayan bilmem kaç milyon Türk ve diğerlerinin özgür olması, devlet kurması ve de bunların büyük Türkistan'ı, yani sizin gibi hayalci yaşayan ve takılanların hayallerini gerçekleştirmesi. Acaba oradaki Türklere sorsanız buna onlar inanır mı?

Bırakalım bu imkansız yaşamayı gerçekleri yaşayalım. Bak ben okuldan atıldım, bu gün gibi gerçek... Sevgilim beni bunun için terketti bu başka bir gerçek. Sen bir hayırsız için acı çekiyorsun gerçeğin alası, inkar edebilir misin, hiçbirini. Bir daha kavuşmamız bir arada bulunmamız bugünün koşullarında yok denecek kadar, buna ne demeli gerçek değil mi...

Gerçek elle tutulan gözle görülen değil de nedir ha dostum...

sAYFA 9

Geçenlerde neyi hatırladım biliyor musun, şu Türk Dili maceramızı; hani yalvar yakar seni yerime sınava girdirmiştim de nerdeyse yakayı ele veriyorduk ya... O dersten de sıkıntım vardı biliyorsun. İşletme okurken Türk Dili korkusu yaşıyordum. Seni yerime girdirebilmek için akla kararı seçmiştim. Gönüllü gönülsüz kabul etmiştin de demiştin ki: Bak bir kılık hissedersen terk ederim sınavı. Beraberce anfiye, sınavın yapılacağı yere girmiş ben sana yerimi gösterip çıkmıştım. Sınav henüz başlamıştı ki sen de çıkmıştın yüzün kıpkırmızı... Koş sınava gecikme diyordun. Sınav sonrasında ancak sebebini anlatabilmiştin.

Meğerse bizim hoca senden şüphelenmiş birkaç kez yanından geçmiş, hatta adını sormuş, bir durum olacağını sezinleyince hocanın boşluğundan faydalanıp tüymüşsün... İyi de etmişsin. Çünkü epey anfide seni aradı hoca. Ama en akıllıca yaptığın iş verdiğin isim olmuş. İyi ki benim ya da kendi adını söylememişsin. Adamlar bütün fakültelerde , özellikle Edebiyat fakültesinde, Eğitimde hep verdiğin o Demirhan Erken`i aradılar durdular. Sağ ol dostum akıllı davrandığın için... Sınıfta kaldığımız neyse bir de adli problemler yaşayacaktık. Gerçi hocaya sordum, teşebbüsten epey sıkıntı çekermişiz. Beni bırak zorla

senin de başını belaya sokacaktık nerdeyse...

Sayfa 10

Bu küçük dünyamızda neler yaşamışız neler... Baksana daha bunlar kıyıda köşede kalanlar, gerçekte hayatımızda iz bırakan ,dostluğumuzu perçinleyen olaylara giremedim bile. Asıl bundan sonrası benim hayatımda önemli yer eden olaylar.Sıkı dur belki de unuttuğın olayı sana hatırlatacağım...Hani şu Ramazan ayında yurttaki odamızda yaşadığımız, aslında olmaması gereken ama tepkini koyuşunla gözümde bir kez daha büyüdüğün olay.Hatırladın mı...Neyse ben anlatınca zaten gülümseyeceksin,o günleri hatırlayıp.

Odadayız sen yoksun akşam sahura kalkılacak, herkesin bir kaygısı var bu ramazan sınav dönemine denk geliyor. Burası Erzurum...Yemeği aleni yiyemezsin,ya Mülenrujun sotesinde,ya garajda ya da C.H.P'nin parti binasında.Her üçü de üniversiteye uzak.Ne yapmalı diye kendi aramızda sohbet ederken odaya Azim isimli son sınıfta okuyan Erzurumlu oda arkadaşımız girdi ve ilk sözü;bu odada kalan herkes sahura kalkacak oldu.Sekiz kişinin, sen yoksun diğer hepsi sessiz kaldı,dalaşmamak uğruna.Çocuklar Kürşat abi halleder bu meseleyi diyordu.Gerçekten hem de kökünden hallettin.Sana durumu anlattıklarında sessiz kalışınla işte bir korkak diye düşünmüştüm.Ama hem sahura kalkıp hem de o sabah uyanır uyanmaz (Allahım günahlarımı affet) diyip sigarayı yakışın ve Dadaşın üzerine üfleyişin.İşte dedim kıyamet şimdi koptu.

Sayfa 11

Hayır hiç bir şey olmamış aksine vatandaş Dadaş sırtına battaniyesini alıp odasını değiştirmişti, giderken bir kaplumbağayı andırıyordu, Ne gülmüştük o gün. Gülme işi bittikten sonra oda sakinlerini toplayıp attığın nutukta harikaydı gerçekten ilk defa o yıl senin bu güzelliğin için oruç tutmuştum biliyor musun.Ne demiştin oda sakinlerine;Bakın arkadaşlar bir serseri yüzünden ben atmış bir günü yükledim her ne kadar niyetlenmesem de...Belki de sizlerin günahını da üstlendim.Ama yarından tezi yok ben oruç tutacağım tutmak isteyen tutar istemeyen tutmaz.Ama tutan da ,tutmayan da saygılı olacak.İsteyen odada yemeğini yiyebilir,ama yiyeceği zaman haber versin ki,diğerleri,oruç tutanlar odayı terketsin.İşte bu hoşgörünle yıllarca bu ulvi değerlerden kopuk yaşayan ben bile o yıl maneviyatın hazzını aldım.Bu sevap da sana bir ömür boyu yeter herhalde.Sonra ne oldu biliyor musun? Odadaki sekiz kişinin beşi oruç tuttu senle beraber üçü de huzur içinde yemeğini yedi günahını kabullenerek... Senin gibi insanlar olsa herkes islami yaşamak ister.Biliyor musun artık Cumalara da gider oldum buralarda.

Belki de yakında beş vakit namaza da başlarım. İçimden öyle geliyor. Dalga değil ha... İnan o hazzı bana aldırдың ya,İçimdeki bir boşluğun dolduğunu hissettim.